

Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac

El Pont de Vilomara i Rocafort

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: El Pont de Vilomara
Alçada: 387

Coordenades:

Latitud: 41.69081
Longitud: 1.89949
UTM Est (X): 408418
UTM Nord (Y): 4616033

Classificació

Número de fitxa 08182 - 142
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: El parc vetlla per mantenir i assegurar els valors de caire educatiu, recreatiu i d'interès científic, a partir de l'aprofitament controlat dels recursos del parc i l'activitat dels seus habitants.

Protecció Legal
Observacions protecció: Decret 106/1987. Llei 12/85 d'Espais Naturals.
Accés Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat Pública
Titular: diversos propietaris
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart i Laura Bosch
Data de registre de la fitxa: dc., 08/08/2018 - 02:00

Descripció

El Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i Serra de l'Obac està situat a la serralada Prelitoral Catalana, s'estén per gran part de les comarques del Bages, del Vallès Occidental i el Moianès, ocupant un total de 13.694 hectàrees. Els municipis que el componen són, Castellar del Vallès, Granera, Matadepera, Monistrol de Calders, Mura, el Pont de Vilomara i Rocafort, Rellinars, Sant Llorenç Savall, Sant Vicenç de Castellet, Talamanca, Terrassa i Vacarisses. Està format per dos massissos imponents dels quals en rep el nom. Ambdós conflueixen al Coll d'Estenalles. A Sant Llorenç de Munt, destaquen els cims del Montcau, de 1.056 metres d'alçada i la Mola, de 1.103 metres d'alçada. A la Serra de l'Obac, sobresurt el Castellsapera de 939,3 metres, el turó de Castellar, de 931 metres i el de les Tres Creus de 929,7 metres. El parc està limitat a l'oest per la riera de les Arenes, un afluent de la riera de Rubí, a l'est pel riu Ripoll, al sud pel pla de Terrassa-Sabadell i pel nord fins al Montcau.

La hidrografia és complexa, amb un entramat de barrancs, torrents, rieres i torrenteres que alimenten els dos rius principals: el riu Ripoll que desaigua al Besòs i la riera de les Arenes que ho fa al Llobregat. A més a més, és entre les capçades dels dos cims més alts que transcorre la divisòria d'aigües entre la conca del Besòs i la del Llobregat.

L'orografia d'aquest paisatge és el resultat de l'acció erosiva de l'aigua sobre els conglomerats, gresos i lutites que es van dipositar durant els períodes Eocè-Oligocè. Per això trobem un terreny rocós, escarpat, amb cingleres i falles profundes o canals ben conegudes.

La climatologia és del tipus mediterrani subhumit i aquest clima condiciona la vegetació i la fauna. Fins els 600 metres d'altitud predominen les pinedes de pi blanc (*Pinus halepensis*), que en les zones obagues poden ésser substituïts o conviuen amb la pinassa (*Pinus nigra*), el pi roig (*Pinus sylvestris*) i l'alzina, (*Quercus ilex*) amb arboç (*Arbutus unedo*) o el bruc del gènere *Erica*.

En el parc hi ha presència de l'ocupació humana des de la Prehistòria. Molts dels nuclis antics s'han originat a l'Alta Edat Mitjana. I a més a més de capelles, ermites, grans masos abandonats, monestirs tenim un altre tipus de patrimoni més de caire popular i no menys interessant que demostra la interacció de l'home en el paisatge. Parlem de les construccions de terrasses per plantar-hi vinya i de les barraques de vinya, de les tines on en trobem una gran representació a la Vall del Flequer, dels trulls, de les restes de carboneres, de pous de glaç, de forns de calç i forns d'obra i de les fonts i construccions relacionades amb l'aigua.

Observacions:

Al municipi del Pont de Vilomara i Rocafort, el parc té un Centre d'Informació ubicat al nucli de Rocafort. Allí s'hi pot veure una exposició permanent titulada "Les tines al mig de la muntanya" que explica en imatges tot el procés de preparació del terreny per al cultiu de la vinya i els elements patrimonials relacionats amb l'ofici de vinyataire.

La Diputació de Barcelona té en propietat un 45% de la superfície protegida. Des de l'any 1994, el Parc està agermanat amb el de Huétor (província de Granada), amb el que manté un pla de treball triennal.

Història

L'any 1932 la Generalitat republicana incorpora aquest espai en el planejament, degut al seu valor paisatgístic i natural, constant ja la necessitat de protecció. L'any 1936 s' inclou en un sistema de parcs naturals provincial establert pel pla General d'Ordenació de la Província de Barcelona.

Des del 1972 el massís de Sant Llorenç està protegit per un Pla especial d'ordenació que ha promogut la Diputació de Barcelona, dictant mesures legals de protecció i conservació en un Pla d'Ordenació fet per la Diputació de Barcelona i delimitant l'àrea del parc.

L'any 1982, s'aprova la revisió del Pla General ampliant a 9.638 ha. L'any 1987 la Generalitat aprova el decret que permet acomplir al parc les exigències de la Llei d'Espais Naturals (106/1987 de 20 de febrer, pel que es crea el Parc). Actualment, després d'una darrera ampliació de protecció (decret 328/1992 de 14 de

desembre), el Pla especial arriba a les 13.694 hectàrees, distribuïdes en 12 municipis de tres comarques diferents. A la comarca del Bages, Monistrol de Calders, Mura, El Pont de Vilomara, Talamanca i Sant Vicenç de Castellet. Al Vallès Occidental, Castellar del Vallès, Matadepera, Rellinars, Sant Llorenç Savall i Terrassa.

Bibliografia

AMBRÓS I MONSONÍS, Jordi (1998). Text normatiu. Modificació del Pla Especial de protecció del medi físic i del paisatge de l'Espai Natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Ed. Diputació de Barcelona.
LORENZO, C.; FERNANDEZ, I. (2009). Rutes de Patrimoni Arquitectònic. Ed. Diputació de Barcelona.
DIPUTACIÓ DE BARCELONA. Pla d'ús públic del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac.

Enllaços d'interès:

www.diba.es/parcs/stllorenc/stllorenc.htm